

- 5 nappal a páska előtt (ld. 12,1.12). Jeruzsálemben már sokaság van, ezek az ünnepre jöttek fel. Meghallják, hogy jön Jézus – kivonulnak Őt ünnepelni. Ez a páska valóban az Ő ünnepe lesz – de még nem tudják, hogyan, milyen értelemben. A páska kezdettől az Úr ünnepe: „Ez az éjszaka az Úré volt” (2Móz 12,42) – a kivonulás, a szabadulás éjszakája, amikor a bárány vére mentette meg az embereket. Jézus páskája is ez: a Bárány a vérét adta, és ez menti meg azt, aki hisz benne.
- Meghallják, hogy Jézus jön – és kivonulnak. Miért? 18. v.: „mert hallották, hogy ezt a csodát tette”: feltámasztotta Lázárt. Ünneplik, „bizonyságot tesznek” róla (17. v.), Izráel Királyának nevezik, aki az Úr nevében jön. Kettős. Nem ugyanaz, mint amikor a sokaság királlyá akarta tenni Jézust; akkor Ő elrejtőzött (Jn 6,15). Most nem „teszik”, hanem elismerik, hogy Ő Izráel Királya, aki „az Úr nevében jön”. Ezt Jézus elfogadja: nem rejtőzik el, sőt megvédi a gyermekeket, akik Őt dicsőítik (Mt 21,16). Mert ez valóban megilleti Őt, gyerekektől és felnőttektől.
- Még nem ismerik Jézust személyesen: csak azért dicsőítik Őt, amit mással tett. Amit Jézus tud: hogy Ő most azért jön Jeruzsálembe, hogy meghaljon, hogy a kereszten maga az Atya dicsőítse meg Őt (16.28), arra ők nem gondolnak. Nem is „követik” Őt (csak a farizeusok mondják): már csak egy-két napig hallgatják a templomban.
- A tanítványok sem értik, mi történik: hogy ígéretek teljeseznek be. Ők is elhagyják Jézust, amikor elfogják. De nekik már van kapcsolatuk Jézussal (még nem a Szentlélek általi), és amikor Ő elvétetik, az ő lábuk alól húzódik ki a talaj. De „visszaemlékeznek” arra, hogy „ezek Őfelőle vannak megírva”. Akkor emlékeznek vissza, amikor Jézus „megdicsőül” – a kereszten (28. v.). Jézus kereszthalálán keresztül látták meg, hogy Ő Izráel Királya, Ő róla szólnak az ígéretek. Az ünnepen, másokkal együtt könnyű dicsőíteni Krisztust, de amikor dicsőség helyett a szégyen látható (a keresztfeszítés szégyen volt), akkor Királynak felismerni és dicsőíteni: ezt Isten adja az embernek – mint a latornak és a századosnak.
- Az ünnepléstől a kigúnyolásig, megszegyenítésig: Zsolt 42,4–5. Ezt élte át maga Jézus is. Mi is: amíg volt „ünneplő sokaság” (összejöhattünk a gyülekezetben), addig is hallhattuk, hogy „hol van a te Istened”. Eljön az az idő, amikor csak ezt hallhatjuk. De „bízzál Őbenne, mert még hálát adok az Ő szabadításáért” – a zsoltáros is „Jézusra néz fel” – előre. A tanítványok már visszafelé is tekinthettek, az ígéretekre („ezek Őfelőle vannak megírva”). Mi is felnézünk Jézusra, akiben az ígéretek beteljesedtek, méghozzá a halála és a feltámadása által. Az tart meg minket (és a tanítványokat is az tartotta meg később), hogy Jézus velünk van, és amikor pl. hallom, hogy „hol van a te Istened”, Jézus azzal vigasztal, hogy Ő is átélte, győzött, és az én „szabadító Istenem” lett.

Jn 14,27 „Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen.”